

Početak nove školske godine obilježen je u hrvatskom školstvu primjenom Hrvatskoga nacionalnog obrazovnog standarda u svim osnovnim školama. O tome govori i članak R. Razum u ovom broju »Kateheze«. Autorica podsjeća kako je to jedan od koraka kojima se Hrvatska uključuje u proces obnove i unapređenja odgojno-obrazovnih sustava koji je u tijeku u brojnim zemljama. Podsjećajući nas na poteškoće na koje nailazi suvremeno školstvo, autorica upozorava i na njegove brojne pozitivne mogućnosti. U želji da se te mogućnosti još bolje iskoriste, u našim se školama počinje primjenjivati HNOS. Temeljni je cilj poboljšanje kvalitete odgoja i obrazovanja. Učenici bi sada trebali biti rasterećeniji, radosniji i motiviraniji, a škola osposobljenija za svoju odgojno-obrazovnu zadaću. Naravno, to je lakše reći nego učiniti. Nadajmo se da će uvođenje HNOS-a biti početak trajnoga i plodonosnoga procesa sveukupne kvalitativne obnove našega odgojno-obrazovnog sustava. Tome svakako želi i može doprinijeti i školski vjeronauk. Stoga valja pohvaliti i obodriti sve one koji su se aktivno i svesrdno uključili u taj proces. Neka to bude početak novog i još pozitivnijeg razdoblja hrvatskoga školstva.

Ozračjem radosti i vedrine odiše i drugi članak u kojemu marni vjeroučitelj T. Beus poziva sve svoje kolegice i kolege na otkrivanje radosne dimenzije vjeronauka. Radi toga je proveo i anketu među vjeroučenicima. Na temelju svog studija i rezultata spomenutog istraživanja, Beus uočava brojne dosad neiskorištene mogućnosti školskog vjeronauka i svakog drugog, još izrazitijeg navještaja vjere. Igra, rad i radost sastavni su dio ljudskoga i kršćanskoga života. Znalčkom primjenom oni mogu doprinijeti i napretku i općoj kvaliteti školskog vjeronauka i svakog drugog katehetskog i pastoralnog djelovanja.

Sljedeća tri članka podsjećaju nas na neke znanstvenoistraživačke dileme i poticaje. Tako P. Ricci Sindoni govori o mogućnosti susreta između znanosti i religije, a G. Giordano o nekim pitanjima suodnosa kršćanstva i znanosti. Na jedan od konkretnih primjera toga složenoga susreta i potrebnoga dijaloga podsjeća nas članak R. Frattalonna o teologiji i genetskom inženjeringu. Iako je očito da su sva tri članka vrlo aktualna, pojedine teme koje obrađuju spomenuti autori mogle bi nas zaustaviti na pola puta ili prekinuti promatranje sveukupnog obzorja kako bismo se zaustavili na preispitivanju i rješavanju nekih još uvijek nedovoljno jasno izrečenih i protumačenih događaja. U našem slučaju to bi mogla biti npr. crkvena osuda G. Galileia, o čemu na jednom mjestu izričito govori i G. Giordano. Objavljivanjem ovih članaka nismo međutim željeli prije svega ukazati na taj događaj i sve što je s njime u vezi. Bit će naime puno bolje pročitati svaki članak u cijelosti i razmišljati o svemu što je rekao pojedini autor, a ne tek o jednom od isječaka.

Iako odnos znanosti i religije, odnosno znanosti i kršćanstva nije nova tema, ipak je riječ o nečemu što je i danas vrlo aktualno. Pažljivim čitanjem ovih članaka netko će otkriti neke još nepoznate podatke, a svatko će se sigurno susresti s jednim ili drugim dosad manje poznatim ili potpuno nepoznatim pristupom tom problemu. To je također jedan od razloga zbog kojih mi se ovi članci čine važnima upravo u ovom trenutku. Uvijek je naime dobro širiti svoja obzorja. Kad to ujedno znači upoznavanje s novim putevima, rezultat nerijetko može biti više nego zadovoljavajući. Kao što smo danas svjesni da za odnos znanosti i religije nije najvažnije što kaže Marx ili pak ona ili ona politička stranka, jednako se je prisjetiti kako se o tom suodnosu može raspravljati na različite načine. Ono što je pritom važno jest poštivanje i poznavanje prije svega onoga što ja osobno znam i vjerujem, a zatim, naravno, i onoga što govori druga strana. Pozi- vanjem na poštivanje autonomije znanosti Drugi vatikanski sabor nije zaključio to po- glavlje niti je riješio sva pitanja. Gotovo kao ilustracija za sve dosada rečeno može nam poslužiti razmišljanje R. Frattallonea o teologiji i genetskom inženjeringu. To je svakako važna i aktualna tema. Frattalone nam pokazuje kako teologija tu može i mora reći svoju riječ. Napokon, riječ je o čovjeku i o onome što je za nj bitno od začeca do smrti. Tako se opet pokazuje kako se upravo poštivanjem autonomije znanosti, ali i poštivanjem svake strane u dijalogu, može kročiti naprijed pravim putem. Članak M. T. Bondi o životnom poslanju obitelji na prvi nas pogled odvodi dalje od svih drugih tema koje su obrađene u prethodnim člancima. Istovremeno nam međutim pokazuje kako je obitelj jedan od stožera zdravoga ljudskog društva. Jednako je tako sigurno da svi težimo boljit- ku čovjeka i skladnom suživotu svih ljudi. O tome govori i širok spektar tema s kojima vas upoznaje uvid u nove knjige na kraju ovoga broja.

Uspješšan vam početak nove školske godine i ugodno čitanje!

Urednik